

men med Nr. 21 og gaar ud paa at gøre Loven endelig. Som Forslaget forelaa, vilde Loven have Varighed, indtil den blev ophævet ved Lov eller maaske, indtil den faldt bort af sig selv, men det kunde vanskeligt tænkes, da der er Bestemmelser i den, som vedvarende ville gælde. Udvalget er gaaet ud fra, at saa snart Sparekassen er kommen over sit Forhold til Staten, altsaa har tilbagebetalt sit Laan, skal den kunne staa paa egne Ben, og den skal heller ikke nyde nogen særlig Begunstigelse, men være underkastet det samme Tilsyn som de andre Sparekasser.

Ændringsforslag Nr. 17 gaar ud paa at fastsætte, at den Begunstigelse, der er foreslaaet med Hensyn til Stempelfrihed og Frihed for Tinglæsningsgebyr, naar en Laantager hos Sparekassen bliver nødt til at optage Laan i en Kreditforening, skulde gælde for alle tilsvarende Laan, der blive stiftede inden Udgangen af 1910.

Ændringsforslag Nr. 18 er stillet af et Mindretal.

Ændringsforslag Nr. 19 gaar ud paa, at alt Sparekassens Overskud skal indgaa i Reservefonden sammen med den indskudte Del af Garantikapitalen. Lovforslaget forudsatte, at naar Reservefonden naaede en saadan Størrelse, at den udgjorde 10 pCt. af Indskydernes Tilgodehavende, kunde det overskydende Beløb anvendes til Tilbagebetaling af den indbetalte Garantikapital. Man har ment, at en saadan Bestemmelse var unødvendig, da det ikke er sandsynligt, at der vil kunne dannes en Reservefond af en saadan Størrelse i nogen nær Fremtid. Ændringsforslag Nr. 20 er stillet af et Mindretal, og Ændringsforslag Nr. 21 har jeg omtalt. Det sidste Ændringsforslag, Nr. 22, stillet af hele Udvalget, gaar ud paa i Stedet for at betegne Sparekassens 2 Afdelinger som 1ste og 2den at betegne dem som „gamle“ og „nye“ Afdeling. Dette vil falde lettere i Munden og vil være lettere at bruge.

Jeg tillader mig at anbefale de af Udvalget og Udvalgets Flertal stillede Ændringsforslag til Vedtagelse, idet jeg forbeholder mig, efter at have hørt de forskellige Mindretalsordførere, at komme nærmere ind paa de af dem stillede Ændringsforslag.

Valdemar Olsen: Det er ligeledes mig en Tilfredsstillelse at anbefale de Ændringsforslag, der ere stillede af Udvalget eller det Mindretal, hvortil jeg hører. Dels er det mig en Tilfredsstillelse, at man i saa stort Omfang, som sket er, i Udvalget

er bleven enig om Lovens Affattelse, og dels er det mig en Tilfredsstillelse, at den Kritik, jeg paa mit Partis Vegne fremførte ved første Behandling, er bleven taget ad notam næsten hele Vejen igennem. Først og fremmest gælder det mit Ønske om, at man ikke her ændrer paa Sparekasseloven. Man er, som omtalt af Ordføreren, bleven enig om at indføre de i den Henseende fornødne Bestemmelser i Loven om Sparekassen, saaledes at den kan genrejses, uden at man behøver at forandre den gældende Sparekasselov. Det er mig en stor Tilfredsstillelse, at dette er sket, thi jeg mener, at det vilde være skæbnesvangert, om man fik en saadan almindelig Bestemmelse i Sparekasseloven, som kunde sidestille Spareinstitutionerne med almindelige Forretninger, der gik paa Tvangsakkord.

Dernæst er der Spørgsmaalet om de 5 Bankers Laan til Sparekassen. Ogsaa paa dette Omraade er man gaaet med til at godkende det Princip, jeg allerede ved Lovens første Behandling fremsatte, at man ikke burde modtage dette Laan fra de 5 Banker. Om Grunden til, at man har foretaget dette Skridt, udtalte den ærede Ordfører, at da Staten har Tilsyn med Den sjællandske Bondestands Sparekasse, vilde det være mere rimeligt, at det var Staten, som ydede dette Laan, i Stedet for de 5 Banker. Jeg synes nu ikke, denne Forklaring er udtømmende eller tilstrækkelig overfor Tingets ærede Medlemmer. Jeg mener, at dette ikke er den eneste Grund. Jeg mener, saaledes som jeg har opfattet Sagen, at de nærmere Undersøgelser fra Udvalget om Maaden, hvorpaa Albertis Bedragerier ere foretagne, have bestyrket den stadig tilstedeværende Mistanke om, at særlig den ene af disse Banker havde et moralsk og sikkert ogsaa et juridisk Medansvar for Albertis forbryderiske Transaktioner, og have bestyrket denne Mistanke i den Grad, at ikke et eneste Medlem af Udvalget under disse Omstændigheder vilde være med til at modtage de 5 Mill. Kr.s Laan paa de omtalte Betingelser. Disse Meddelelser, som ere tilflydte Udvalget, ere af fortrolig Art, ikke saaledes, at de skulde skjules for Offentligheden, men fordi det er Meddelelser, som ikke godt kunne offentliggøres, forinden den kriminelle Undersøgelse mod Alberti er sluttet. Derfor skal jeg ikke gaa langt ind derpaa, men kun henholde mig til denne Forklaring af, hvorfor man er gaaet fra Forslaget om, at Bankerne skulde yde de 5 Mill. Kr.s Laan, til For-